

Ми виїхали в ніч

Ліна Костенко

Ми виїхали в ніч. І це було шаленство.
Збиралось на грозу. Ми виїхали в ніч.
Притихлі явори стояли безшелесно.
І зблиснула гроза — як вихопила ніж!
Осліплені на мить, ми врізалися в пітьму.
Машину повело, і ми згубили шлях.
Усі мої ліси, удень такі приватні,
Схрестилися вночі із небом на шаблях.
Я думала в ту мить: привіт моїй гордині.
Ми виїхали в ніч. Дороги не видать.
Було моє життя — як ночі горобині.
Нічого у житті не вміла переждать.
О, як мені жилось і як мені страждалось!
І як мені навіки взнаки воно далось!
А що таке життя? Чи те, що переждалось?
Чи все-таки життя — це те, що відбулось?